

C.E.F. Weyse

Dej - lig er den Him - mel - blaa, lyst det er at se der -
 paa, hvor de gyld - ne Stjer - ner blin - ke, hvor de smil - le, hvor de
 vin - ke os fra Jor - den op til sig, os fra Jor - den op til sig.

Mel.: C.E.F. Weyse omkring 1837
 Jacob G. Meidell omkring 1840
 Thomas Laub 1917

136

- Dejlig er den himmel blå,
 lyst det er at se derpå,
 hvor de gyldne stjerner blinke,
 hvor de smile, hvor de vinke
 os fra jorden op til sig.
- 2 Det var midt i julenat,
 hver en stjerne glimted mat,
 men med ét der blev at skue
 én så klar på himlens bue
 som en lille stjernesol.
- 3 Når den stjerne lys og blid
 sig lod se ved midnatstid,
 var det sagn fra gamle dage,
 at en konge uden mage
 skulle fødes på vor jord.

- 4 Vise mænd fra Østerland
 drog i verden ud på stand
 for den konge at oplede,
 for den konge at tilbede,
 som var født i samme stund.
- 5 De ham fandt i Davids hjem,
 de ham fandt i Betlehem
 uden spir og kongetrone,
 der kun sad en fattig kone,
 vugged barnet i sit skød.
- 6 Stjernen ledte vise mænd
 til vor Herre Kristus hen;
 vi har og en ledestjerne,
 og når vi den følger gerne,
 kommer vi til Jesus Krist.
- 7 Denne stjerne lys og mild,
 som kan aldrig lede vild,
 er hans Guddoms-ord det klare,
 som han os lod åbenbare
 til at lyse for vor fod.

N.E.S. Grundtvig 1810 og 1853.